

Arrest

nr. 211 807 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 december 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 21 januari 2016 voor de derde keer asiel aan. Nadat de aanvraag op 6 april 2016 in overweging werd genomen, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 15 juni 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en verklaarde tijdens uw eerste verzoek afkomstig te zijn uit de stad Ghazni, gelegen in de gelijknamige Afghaanse provincie. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de islam aan.

Op 13 december 2011 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u er problemen ondervond met leden van de Taliban die uw familie bedreigden omwille van jullie activiteiten in het bedrijf Logistic Solutions Group (LSG), een veiligheidsfirma die regelmatig samenwerkte met de internationale vertegenwoordiging in Afghanistan. U verklaarde dat uw broers aan het hoofd stonden van dit bedrijf en dat u voor hen soms kleine taken uitvoerde zoals water halen. In augustus 2010 moest het bedrijf de activiteiten stopzetten. Kort nadien werden jullie bedreigd door de Taliban en sloegen jullie op de vlucht.

Op 9 april 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er onder meer geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat uw broers aan het hoofd stonden van LSG. Bovendien oordeelde het CGVS dat u over een intern vluchtalternatief beschikte in de stad Kabul waar u de onveilige situatie in Ghazni kon ontlopen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 9 oktober 2013. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Op 28 april 2014 diende u voor de tweede maal een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u tijdens uw eerste verzoek enkele zaken niet correct hebt weergegeven. Zo gaf u toe dat uw broers niets te maken hebben met LSG, maar herhaalde u dat u als loopjongen af en toe klusjes uitvoerde voor dit bedrijf. Na de sluiting van LSG vernam u van J. (...), een jongeman uit uw buurt die voor dat bedrijf werkte als chauffeur, dat leden van de Taliban bedreigingen hadden geuit tegen LSG. Toen J. (...) een tijdje later spoorloos verdween, besloot uw familie dat u beter het land kon ontvluchten. U herhaalde uw afkomst uit Ghazni en verklaarde dat uw familie ginds nog woonde. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreesde u door de Taliban vervolgd of gedwongen gerekruteerd te worden.

Daarnaast haalde u aan dat uw vader te weten kwam dat u in België in een kerk hebt verbleven. Hij zou u verweten hebben dat u een christen bent geworden. Hij zou u gezegd hebben dat hij u niet langer als zijn zoon beschouwde en dat u naar de hel zou gaan. U vreesde tevens vervolging door de lokale bevolking die er eveneens van overtuigd zou zijn geweest dat u zich bekeerd hebt tot het christendom.

Voorts haalde u aan dat uw mentaliteit veranderde door uw jarenlange verblijf in België. U stelde dat de religieuze overtuiging van een partner niet belangrijk is, dat vrouwen dezelfde rechten zouden moeten hebben als mannen, dat maagdelijkheid niet belangrijk is en dat iedereen vrij zou moeten zijn om het leven te leiden dat hij wil. U vreesde met deze ideeën in de problemen te komen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten voor: e-mailcorrespondentie tussen uw advocaat en de voormalige bedrijfsleider van LSG om uw tewerkstelling bij dat bedrijf te bevestigen, een document van uw advocaat waarin hij verwees naar de algemene veiligheidssituatie, de situatie voor bekeerlingen, uw veranderde waarden en normen door uw verblijf in België en het gevaar voor rekrutering voor 'men and boys of fighting age', alsook een arrest van de RvV. Op 4 februari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 17 september 2015 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en dient op 21 januari 2016 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart te hebben gelogen bij uw vorige verzoeken over uw herkomst en deels over uw problemen. In werkelijkheid bent u geboren in Kabul. U was vijf of zes jaar oud toen u met uw familie naar Tadzjikistan vluchtte omdat er oorlog heerste in Afghanistan. U leefde zo'n zes of zeven jaar in Tadzjikistan. U keerde hierna terug naar Kabul, waar u woonde tot uw vertrek richting België.

Uw vader heeft een lange loopbaan bij de overheid. Zo bekleedt hij sinds 1383 (=2004/2005) verschillende functies binnen het NDS (National Directorate of Security) en was hij daarvoor werkzaam bij de militaire inlichtingendienst van Afghanistan. Toen uw vader nog werkzaam was voor de militaire inlichtingendienst kreeg hij op een gegeven moment informatie over vijf extremisten die waren geïnfilteerd in een militaire

basis van de ISAF-troepen. Uw vader zorgde er uiteindelijk voor dat ze werden gearresteerd. Hun leider kon ontsnappen uit de gevangenis en de vier anderen kregen amnestie.

Uw vader ontvangt sinds 1382 of 1383 (=2003-2005) om deze reden telefonische bedreigingen. Daarom liet hij u niet te veel naar buiten gaan. Op een dag stonden twee vreemde mannen aan uw deur die eisten om hen te begeleiden naar de werkplaats van uw vader. U kon onderweg ontsnappen van deze mannen en ging met uw vader tevergeefs naar hen op zoek. Omwille van de aanhoudende bedreigingen vroeg uw vader in 2015 asiel aan op de Duitse ambassade in Afghanistan. Dit werd hem door de Duitse autoriteiten geweigerd.

Daarnaast bekleedde uw oom Z. A. (...) hoge functies binnen de Afghaanse regering. Ook dit maakt van u een doelwit. Hoewel Z. A. (...) tot voor kort president was van het Afghaanse nationale olympische comité, werd deze functie van hem afgenomen omwille van de opkomende stammenrivaliteit binnen de huidige Afghaanse regering. Zo worden tal van Tadzjieken 'aan de kant geschoven'.

Ook hebben twee andere ooms van u een sterke internationale reputatie als zangers. Gezien dit voor vele mensen in Afghanistan als ongelovig wordt beschouwd, zou ook u hierdoor kunnen geïsoleerd worden.

In tegenstelling tot uw tweede verzoek, verklaart u tijdens uw huidige verzoek opnieuw dat uw familie in het bezit was van een bedrijf genaamd LSG. LSG stond in voor de escorte van buitenlanders en andere soorten van beveiliging. In het kantoor van dit bedrijf in Ghazni werden dreigbrieven afgeleverd, herhaalt u eveneens. Einde 2011 stopte het bedrijf met bestaan.

Ongeveer een jaar voor uw persoonlijk onderhoud werd uw broer E. (...) aangevallen door gewapende mannen die er vandoor gingen met zijn wagen. Toen LSG nog bestond, werd het konvooi waarin E. (...) zich bevond talloze keren aangevallen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden geïsoleerd omwille van de activiteiten van uw familie. Daarnaast bent u in al die jaren dat u Afghanistan verliet een andere mentaliteit gaan aannemen. Hierdoor zou u niet meer kunnen aarden in uw land van herkomst.

Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat, kopieën van de Belgische identiteitskaarten van enkele familieleden van u, getuigenissen van mensen die u kent in België, uw rijbewijs, enkele documenten van uw taallessen, een e-mail van de Duitse ambassade te Afghanistan, taskara's van uw vader en uw broer, licenties van het bedrijf LSG, foto's van bewakingspersoneel van LSG en een kopie van het paspoort en foto's van een opleider binnen LSG. Tijdens uw eerste verzoek legde u reeds een dreigbrief neer die werd afgeleverd aan het kantoor van LSG in Ghazni.

Ter staving van uw asielrelaas maakt uw advocaat op 25 april 2018 bijkomende documenten over, namelijk een brief waarin u de professionele loopbaan van uw vader beschrijft en een werkbadge van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Waar u tijdens uw tweede verzoek reeds toegaf niet de volledige waarheid te hebben verteld over enkele aspecten van uw asielaanvraag, verklaart u tijdens uw huidige verzoek dat u wederom loog tijdens vorige verzoeken. Hoewel u tijdens uw tweede verzoek beweerde dat men er u in Afghanistan van verdacht te zijn bekeerd tot het christendom, geeft u nu toe dat dit een verzinsel is. Eveneens verklaart u te hebben gelogen over uw herkomst uit Ghazni. U verklaart dat u valse documenten neerlegde om uw herkomst te 'staven' (CGVS 10.01.2018, p.3). Dat u doelbewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, ondermijnt op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaart tijdens uw huidige verzoek dat uw familie problemen kende omwille van het bedrijf LSG dat in handen was van uw familie (CGVS 10.04.2018, p.11). Hierbij dient te worden opgemerkt dat reeds in uw eerste beslissing werd opgemerkt dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaring dat familieleden van u eigenaar waren van LSG. Dit bleek uit het feit dat u niet op de hoogte was van essentiële zaken omtrent het bedrijf alsook uit de vaststelling dat u foutieve informatie gaf over LSG. Ook de RvV was van mening dat uw familieleden niet de eigenaar van dit bedrijf konden zijn. Tijdens uw tweede verzoek gaf u toe dat u hierover loog en verklaarde u dat uw broers in werkelijkheid niet de eigenaars waren van LSG, maar dat u als poetschulp in dit bedrijf actief was (CGVS 10/06/2014, p.3). In de beslissing die het CGVS u betekende na uw tweede verzoek, werd gewezen op de vaststelling dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde tewerkstelling bij LSG. Ook de RvV was deze mening toegedaan. Dat u tijdens uw huidig verzoek uw verklaringen nogmaals wijzigt en verklaart dat uw broers wél eigenaar waren van LSG, wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw banden of die van uw familie met dit bedrijf.

In uw eerste beslissing uitte het CGVS eveneens twijfels over de authenticiteit van de driebrief die u tijdens uw eerste verzoek neerlegde. Zo wist u tijdens het persoonlijk onderhoud dat voor u werd georganiseerd in het kader van uw eerste verzoek, werkelijk niets te vertellen over de inhoud van deze brief (CGVS 08.01.2013, p.10). Dat u dat nu wel kan doen en eveneens verklaart dat u de inhoud van deze brief reeds kende bij vertrek uit Afghanistan, verbaast enorm (CGVS 10.04.2018, p.16). Des te meer verbaast het dat u verklaart dat deze brief ook aan u werd gericht (CGVS 10.04.2018, p.16). Zo verklaarde u tijdens een persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd in het kader van uw tweede verzoek dat een kennis van u in werkelijkheid uw naam aan deze brief had toegevoegd (CGVS 10.06.2014, p.6 & 7). De vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde en huidige verzoek absoluut niet weet te vertellen wanneer deze brief juist zou zijn afgeleverd, bevestigt eens te meer dat het een bedrieglijk document betreft (CGVS 10.04.2018, p.15 & 16).

Dat u halsstarrig leugens blijft verkondigen en steeds wisselende verklaringen aflegt wat betreft dit asielmotief, toont opnieuw aan dat uw algemene geloofwaardigheid nihil is en dat u keer op keer het CGVS en de RvV tracht te misleiden.

Enkele zaken lijken bovendien te bevestigen dat geen geloof kan gehecht worden aan het relaas dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek brengt. Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom u tot twee keer toe een leugenachtig verhaal moest brengen. U verklaart dat u loog om de veiligheid van uw familie te garanderen (CGVS 10.04.2018, p.3). Dit is geen afdoende verklaring, te meer omdat men van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan verwachten dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest.

Verder is het verbazingwekkend dat u verklaart dat uw vader reeds vanaf 2003 bedreigingen zou ontvangen hebben maar pas in 2015 besluit om asiel aan te vragen (CGVS 10.04.2018, p.12). Des te opvallender is dat hij meer dan tien jaar lang bedreigd zou zijn geweest maar dat u verklaart dat hij nooit effectief werd aangevallen (CGVS 10.04.2018, p.15). Ook bent u maar weinig op de hoogte van deze beweerde bedreigingen. U hebt geen idee wie hem zou hebben bedreigd noch weet u te zeggen hoe vaak dit zou zijn gebeurd (CGVS 10.04.2018, p.15).

Uw kennis van het beweerde incident dat aan de basis van de bedreigingen aan het adres van uw vader zou hebben gelegen, laat ook te wensen over. U verklaart dat hij vijf criminelen arresteerde en hierna bedreigingen begon te ontvangen. Bevreemdend genoeg weet u niet te zeggen over welke criminelen dit gaat, zelfs de naam van hun groepsleider die volgens u ontsnapt zou zijn uit de gevangenis kan u niet geven (CGVS 10.04.2018, p.13). U verklaart dat uw vader de info over deze criminelen van iemand verkreeg, maar weet diens naam evenmin te benoemen (CGVS 10.04.2018, p.19). Verder haalt u een incident aan waarbij twee mannen u ooit gedwongen zouden hebben meegenomen om hen naar uw vader

te leiden (CGVS 10.04.2018, p. 12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u het niet alleen naliet dit tijdens eerdere verzoeken aan te halen, maar ook bij de DVZ onvermeld liet. Uw verklaring dat ze er u niet naar vroegen en u het kort moest houden, is daarbij geen afdoende verklaring (CGVS 10.04.2018, p. 13). Men mag verwachten dat u minstens gewag maakt van dergelijke ontvoering wanneer men naar uw problemen informeert. Het CGVS moet dan ook concluderen dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de bedreigingen die uw familie zou ontvangen hebben.

Ook uw verklaring als zou uw mentaliteit in België zodanig zijn gewijzigd dat u niet meer terug zou kunnen keren naar Afghanistan, kan geenszins overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds tijdens uw tweede en vorige verzoek om internationale bescherming opmerkte dat uw beweerde verwestering geen element is dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming groter maakt. Ook de RvV was deze mening toegedaan. U herhaalt dat u voorstander bent van de gelijkheid van man en vrouw en de vrijheid van religie (CGVS 10.04.2018, p.19). U respecteert ook homoseksuelen, zo zegt u nog (CGVS 10.04.2018, p.20). Opnieuw merkt het CGVS op dat uit deze 'ideeën' geenszins blijkt dat u een bepaald politiek profiel heeft of sociaal activisme leidt dat een nood aan internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen. Het CGVS ziet überhaupt niet in waarom iemand die de meerderheid van zijn leven in Afghanistan woonde en nog geen zeven jaar geleden zijn land van herkomst heeft verlaten, niet meer zou kunnen aarden in het land waar men is opgegroeid. Net zoals u eerder gelogen heeft over uw vermeende bekering tot het christendom, is het niet aannemelijk dat u in Afghanistan dient te vrezen omwille van een zogezegde mentaliteitswijziging.

Verder verklaart u dat u door de werkzaamheden van uw vader en uw ooms een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Het loutere feit dat uw familieleden bepaalde functies bekleeden of hebben bekleed, volstaat niet om te besluiten dat u hierdoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De vaststelling dat de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig werden geacht, lijkt bovendien te bevestigen dat u geen risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van hun werkzaamheden. Bovendien verklaart u dat uw vader sinds enkele jaren zonder lijfwachten rondloopt, wat er te meer op wijst dat ook hij geen nood aan bescherming heeft (CGVS 10.04.2018, p.8 & 9).

Verder haalt u tijdens uw huidige verzoek aan dat uw oom zonder werk zit omdat Tadzjieken in de huidige regering aan de kant worden geschoven en dat politieke partijen veel macht hebben (CGVS 10.04.2018, p. 13). U verwijst hiermee louter naar uw etniciteit zonder uw eigen nood aan bescherming aan te tonen. Het louter behoren tot een bepaalde groep is geen bewijs van uw nood aan bescherming. Daarenboven bent u zelf geen politicus, waardoor het CGVS niet inziet waarom dit voor u een risico op vervolging zou meebrengen. Het feit dat u verklaart dat uw vader nog steeds voor de Afghaanse overheid werkt, bevestigt dat u sterk overdrijft wat betreft deze discriminatie jegens Tadzjieken.

Wat betreft uw twee ooms die kunnen worden beschouwd als bekende zangers, wijst het CGVS er op dat niet kan worden ingezien hoe u, het neefje van deze personen, een risico op vervolging zou lopen omwille van hun muzikaliteit. Uw advocaat geeft in zijn schrijven d.d. 21 januari 2016 aan dat muziek in Afghanistan een gevoelig onderwerp is en dat Afghaanse artiesten risico kunnen lopen in Afghanistan. Het CGVS merkt op dat u zelf geen zanger bent en dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat de artistieke carrière van uw ooms ooit problemen voor u heeft veroorzaakt. Bovendien maakt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf op geen enkel moment gewag van enige vrees omwille van de activiteiten van uw ooms. Het CGVS merkt op dat u uw diverse vluchtaanleidingen en asielmotieven op geen enkele manier geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van

19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is

gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de werkzaamheden van uw familieleden, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat enkele van uw familieleden hoge functies bekleden of enige beroemdheid genieten in de culturele sector, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van de taskara's van uw vader en uw broer bevestigen hun identiteit. Echter, dit zijn elementen die niet ter discussie staan. De badge van uw vader en de brief waarin u zijn werkzaamheden overloopt zeggen louter iets over het werk dat hij deed. Ook de werkzaamheden van uw vader worden in deze beslissing niet in vraag gesteld. Wat betreft de licenties van LSG en de dreigbrief die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uzelf bevestigt bovenstaande informatie door toe te geven dat u niet-authentieke documenten neerlegde tijdens een vorig verzoek. De kopie van een paspoort van een werknemer van LSG en de foto's van bewakingspersoneel bewijzen niet dat uw familie iets te maken heeft met dit bedrijf.

De brief van de Duitse ambassade doet evenmin een ander licht schijnen op bovenstaande analyse. Dat uw vader asiel aanvraag zegt werkelijk niets over uw of zijn beweerde problemen. Bovendien is het opvallend dat u er voor opteerde om de effectieve inhoud van zijn aanvraag achterwege te houden.

De opmerkingen die u via het schrijven van uw advocaat had over het persoonlijk onderhoud van 10 april 2018 weten bovenstaande beslissing evenmin om te buigen. Het verschil in schrijfwijze van plaatsnamen en personen hebben namelijk op geen enkele manier een invloed op bovenstaande argumentatie.

Uw rijbewijs, de taallessen die u volgt en getuigenissen van mensen die u kent wijzen er hoogstens op dat u goed aardt in de Belgische maatschappij. Moest u van mening zijn dat uw integratie in de Belgische maatschappij een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure (9bis) te wenden. De vaststelling dat familieleden van u in België een statuut kregen toegekend, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 maart 2003), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vastgesteld dat hij er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken en vangt hij aan met theoretische beschouwingen betreffende de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om vervolgens dieper in te gaan op het begrip 'gegronde vrees'.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal te veel focus legt op zijn vorige verzoeken om internationale bescherming en stelt dat hij voor zijn verklaringen tijdens de vorige asielaanvragen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds zijn oprechte verontschuldigen heeft aangeboden en dat hij een tweede kans verdient.

Onder verwijzing naar de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland voert verzoeker aan dat latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas niet zomaar terzijde kunnen worden geschoven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen wanneer de asielzoeker een aanvaardbare verklaring geeft voor eventuele discrepanties. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal zijn nieuwe verklaringen dat zijn broers wel eigenaar waren van LSG grondig moesten worden onderzocht.

Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 en maakt hieruit op dat het profiel van zijn familie een belangrijk materieel feit is. Hij licht dit verder als volgt toe:

"Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij het profiel van verzoeker en dat van zijn familieleden, waaronder van zijn vader en oom Z. A. (...) die een hoge functie had binnen de Afghaanse regering, niet lijkt te betwisten in de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde dat zijn vader sinds 1383 (2004/2005) verschillende functies binnen het NDS (National Directorate of Security) bekleedde en dat hij daarvoor werkzaam was bij de militaire inlichtingendienst van Afghanistan. Toen verzoekers vader nog werkzaam was voor de militaire inlichtingendiensten kreeg hij blijkens verklaringen van verzoeker op een gegeven moment informatie over vijf extremisten die waren geïnfilteerd in een militaire basis van de ISAF-troepen. Het was verzoekers vader die er uiteindelijk voor zorgde dat ze werden gearresteerd. Hun leider kon volgens verzoeker ontsnappen uit de gevangenis en die vier anderen kregen amnestie. Verzoeker verklaarde eveneens dat zijn vader sinds 1382 of 1383 (2004-2005) om deze redenen telefonische bedreigingen kreeg. Daarom liet hij verzoeker dan ook niet veel naar buiten gaan. Verzoeker verklaarde ook dat hij zelf in een nare situatie zat: op een dag stonden twee vreemde mannen aan zijn deur die eisten om hen te begeleiden naar de werkplaats van zijn vader. Verzoeker kon onderweg ontsnappen van deze mannen en ging met zijn vader tevergeefs naar hen op zoek.

Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dan ook dat zijn vader omwille van de aanhoudende bedreigingen een asielaanvraag indiende bij de Duitse Ambassade in Afghanistan. Dit werd hem echter door de Duitse autoriteiten geweigerd:

(...)

Figuur 1 administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, pag. 15

De argumenten aangaande verzoekers problematiek overtuigen geenszins.

In de eerste plaats stelt de verwerende partij dat het geen afdoende verklaring is dat verzoeker loog om de veiligheid van zijn familie te garanderen. Dit is in de ogen van verzoeker geen afdoende motivering. De verwerende partij betwist immers niets dat verzoekers vader een hooggeplaatste functie had bij de NDS en dat de rest van zijn familie eveneens een risicoprofiel hebben, met name zijn oom Z. A. (...) die in Afghanistan een nationale (politieke) bekendheid is. Verder stelt de verwerende partij dat het verbazingwekkend is dat verzoeker verklaart dat zijn vader vanaf 2003 bedreigingen zou ontvangen hebben maar pas in 2015 besluit om asiel aan te vragen. Het zou niet zo verbazingwekkend zijn indien de verwerende partij de volledige verklaringen van verzoeker had gelezen. Verzoeker verklaarde bij het CGVS immers het volgende:

(...) Figuur 2 administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 15

Verzoeker verwijst in zijn verklaringen naar twee elementen: a) dat ze' een veiligheidsbedrijf hadden zodat ze instonden voor hun eigen veiligheid. b) Ook verwijst verzoeker naar de politieke situatie die complex werd. De verwerende partij heeft hieromtrent geen grondig onderzoek naar gevoerd, nochtans heeft verzoeker verduidelijkt wat deze politieke problemen waren:

(...)

Figuur 3 administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, pag. 21

(...)

Figuur 4 administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, pag. 21-22

Verzoekers verklaringen worden bevestigd door de objectieve informatie waaruit blijkt dat de houding van Ashraf Ghani ten aanzien van andere etnische groeperingen in de regering toch zeer vreemd te noemen is:

"The agreement that brought Ghani to power mandated the MUG with amending the constitution to change the absolute presidential system to a semi-presidential one, with a prime minister as the head of government. It was also supposed to reform the electoral system and distribute electronic national identity cards. All of these reforms, which could have helped the formation of a truly democratic political system inclusive of all ethnic groups, were supposed to be implemented within two years of the election. The MUG has been in power for nearly four years now, and none of these agreed measures has materialised. Furthermore, Ghani has made a number of controversial decisions that fuelled political tensions among the country's ethnic groups further. For example, he repealed a law that would have each citizen choose what ethnicity they are for the new biometric identification cards. Now everyone will be classified as "Afghan", a term many in the country perceive to refer to members of the Pashtun tribe. This has angered many non-Pashtun groups. Apart from that, Ghani has isolated a number of prominent non-Pashtun leaders. He fired his senior adviser, Ahmad Zia Massoud, a well-known ethnic Tajik figure and former vice president. He forced First Vice President General Abdul Rashid Dostum, the most powerful leader of the Uzbek community, into self-imposed exile after accusing him of ordering the kidnapping and rape of an elderly political opponent. Dostum has claimed that all accusations are part of a political plot against him. Ghani has also severed relations with Mohammad Mohaqiq, a powerful Hazara leader who is one of CEO Abdullah's deputies. He has locked horns with General Atta Noor, a highly influential Jamiat figure from the Tajik ethnic group in the north. Noor had been the governor of Balkh Province for 13 years until Ghani fired him in December last year."⁴

Voorts blijkt uit de objectieve informatie dat verzoekers wel degelijk buitenspel is gezet door de president Ashraf Ghani:

"President Ashraf Ghani has ordered the National Olympic Committee to dissolve all parallel bodies and elect its head. According to a decree released by the presidential palace on Friday, the order was issued to prevent administrative gap and the issue of parallel bodies within the Olympic Committee. The order requires the Committee to organize an election and select its head as soon as possible. In addition, it requires the Committee to appoint a delegation to conduct a transparent election under the International Olympic Committee's Charter and supervision. Furthermore; the decree discredits any election held without the international oversight in the past. Last month, President Ghani met Sheikh Ahmed Al-Fahad Al-Sabah, the president of Olympic Council of Asia (OCA), at the sideline of the opening ceremony of the Asian Games in Ashgabat, the capital of Turkmenistan. During the meeting, the president of OCA warned suspension of Afghanistan's participation in Asian Games if the national Olympic situation is not improved. The National Olympic Committee has been led by two presidents for the past two years, each claiming to be the body's head. The International Olympic Committee recognizes one of the Committees which is led

by Z. A. (...) while Mahmoud Hanif is recognized by the government. Before issuing the decree, Ghani appointed Mr. Aghbar as head of Afghanistan's Consulate in Munich city of Germany, but he has told it is not finalized yet if he is accepting the position or not."⁵

Verzoeker stelt dat de Afghaanse overheid bepaalde politieke partijen, in casu die tot de Tajiken behoren, uit de nationale politiek wenst te verwijderen.

Dergelijke politieke situatie dient uiteraard te worden onderzocht, wat de verwerende partij heeft nagelaten om te doen. Het is aldus geenszins opvallend dat verzoekers vader recent asiel heeft aangevraagd, wat overigens door de verwerende partij niet lijkt te worden betwist. Minstens schendt de verwerende partij hieromtrent de motiveringsplicht, aangezien uit de bestreden beslissing niet afdoende kan worden uitgemaakt in welke zin de asielaanvraag van verzoekers vader ongelooft zou zijn.

Dat verzoekers oom een zeer hoog risicoprofiel heeft blijkt uit zijn achtergrond:

"Ahmad Shah Massoud's spy chief leads a different battle - in Guwahati

(...)

When Lieutenant General Mohammad Z. A. (...) was part of a resistance force involved in anti-Russian operations in Afghanistan, he was perhaps the only commander who could pursue a sport. That was a perk extended to the former intelligence chief who was part of the inner circle of Ahmad Shah Massoud, the military commander who led the fight against the Russians and later the Taliban.

"I have been in many a battle while fighting for Massoud. I was also an intelligence chief, so I was very close to him. Personally, I have headed operations during which our forces killed Russians and the Taliban," says the one-time handball centre forward, known for his goal-scoring knack, recalling days when he lived at the vortex of mortars and gunfire in a deadly war for survival, battling an occupation force."⁶

Verder stelt de verwerende partij dat verzoekers kennis van het beweerde incident dat aan de basis van de bedreigingen aan verzoekers vader zou hebben gelegen te wensen overlaat. Uw Raad zal aan de hand van de notities van het persoonlijk onderhoud vaststellen dat verzoekers verklaringen voldoende gedetailleerd en doorleefd zijn.

De stelling van de verwerende partij dat verzoekers vader sinds enkele jaren zonder lijfwachten rondloopt, lijkt niet te worden bevestigd door de notities van het persoonlijk onderhoud. Hoewel uit pagina 9 van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaart dat zijn vader geen lijfwachten meer heeft, blijkt uit dezelfde pagina dat hij eigenlijk niet zeker weet of zijn vader lijfwachten heeft:

(...)

Figuur 5 notities van het persoonlijk onderhoud, pag. 9

De motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers vader en zijn oom zijn niet afdoende, aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoekers vader een hooggeplaatste functie had, en dat zijn oom - zeer hooggeplaatst - door de huidige regering aan de kant werd geschoven door de politieke situatie in Afghanistan. Dat verzoeker zelf geen politicus is, vormt geen beletsel inzake zijn vrees. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat verzoeker louter naar zijn etniciteit verwijst, terwijl de objectieve informatie toch aantonen dat verzoekers verklaringen op waarheid zijn gesteund.

Ten onrechte heeft de verwerende partij de bezwaren aan verzoeker voorgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Ten onrechte heeft de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de politieke situatie in Afghanistan en de implicaties voor verzoekers. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij de medewerkingsplicht schendt."

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de medewerkingsplicht, verwijst hij naar het gehoorverslag en de bestreden beslissing, en benadrukt hij dat hij toch zijn uiterste best gedaan heeft om duidelijkheid te scheppen over de politieke situatie in Afghanistan en de implicaties daarvan voor hem.

In een tweede onderdeel van het enig middel laat verzoeker met betrekking tot zijn verwestering gelden dat het argument uit de bestreden beslissing dat reeds tijdens het tweede verzoek om internationale bescherming werd opgemerkt dat dit geen element is dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming groter maakt geen hout snijdt. De menselijke gedraging en aanpassing is immers een complex gegeven met een evolutief karakter en zijn verklaringen over zijn gewijzigde mentaliteit ten aanzien van de Afghaanse samenleving hielden geen verkeerde voorstelling van de feiten in. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal vergeet dat het huidige verzoek om

internationale bescherming ontvankelijk werd verklaard en dat verzoeker reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) het element van verwestering naar voren geschoven heeft en documenten heeft neergelegd. Verzoeker verwijst wat dit betreft naar een schrijven van zijn raadsman van 31 maart 2016 en naar een email van zijn raadsman van 25 april 2018 waarin werd verwezen naar het *“Asylos rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017”*.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn probleem tracht te beperken door te stellen dat hij in herhaling valt waar hij stelt dat hij voorstander is van de gelijkheid van man en vrouw en de vrijheid van religie en dat hij ook homoseksuelen respecteert en dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat uit deze ideeën geenszins blijkt dat verzoeker een bepaald politiek of sociaal activisme leidt dat een nood aan internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen. Hij meent verder dat alleen al uit de bewoordingen dat de commissaris-generaal *“niet inziet waarom iemand die de meerderheid van zijn leven in Afghanistan woonde en nog geen zeven jaar geleden zijn land van herkomst heeft verlaten, niet meer zou kunnen 'aarden' in het land waar hij is opgegroeid”* blijkt dat het onderzoek gebrekkig is.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn en stelt hij dat het rapport *“Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul”* van augustus 2017 zijn vrees bevestigt. Dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou ondervinden, blijkt volgens verzoeker ook uit een passage uit een ander rapport en uit al zijn verklaringen.

In het derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker, na een korte theoretische uiteenzetting, aan dat uit verschillende rapporten een stijging van het geweld in Afghanistan blijkt, zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en het onterecht is dat de commissaris-generaal hem geen subsidiaire bescherming toekent.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een schrijven van verzoekers raadsman van 31 maart 2016 aan de DVZ;
- een schrijven van verzoekers raadsman van 25 april 2018 aan het CGVS;
- een opiniestuk van Elisa Khan Ayoobi in Aljazeera van 5 februari 2018, getiteld *“Ashraf Ghani: 'Philosopher king' or ethnonationalist?”*;
- een persbericht van Ariana News van 27 oktober 2017, getiteld *“Ghani orders election of national Olympic committee chief”*;
- een persbericht van The Indian Express van 9 februari 2016, getiteld *“Ahmad Shah Massoud's spy chief leads a different battle - in Guwahat”*;
- het rapport *“Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul”* van Asylos van augustus 2017.

2.2.2. Op 20 september 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van mei 2018, p. 1-34, de COI Focus *“Afghanistan Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 en de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Evenmin licht hij toe op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel *in casu* geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd wordt door het gegeven dat hij doelbewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden, omdat (ii) er reeds in zijn eerste beslissing werd opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaring dat familieleden van hem eigenaar waren van het bedrijf LSG, omdat (iii) het CGVS in zijn eerste beslissing eveneens twijfels uitte over de authenticiteit van de dreigbrief die hij tijdens zijn eerste verzoek neerlegde, omdat (iv) het CGVS niet inziet waarom hij tot twee keer toe een leugenachtig verhaal moest brengen, omdat (v) het verbazingwekkend is dat hij verklaart dat zijn vader reeds vanaf 2003 bedreigingen zou ontvangen hebben maar pas in 2015 besluit om asiel aan te vragen en het des te opvallender is dat zijn vader meer dan tien jaar lang bedreigd zou zijn geweest maar nooit effectief werd aangevallen, omdat (vi) zijn kennis van het beweerde incident dat aan de basis van de bedreigingen aan het adres van zijn vader zou hebben gelegen te wensen overlaat, omdat (vii) ook zijn verklaring als zou zijn mentaliteit in België zodanig zijn gewijzigd dat hij niet meer terug zou kunnen keren naar Afghanistan geenszins kan overtuigen, omdat (viii) het loutere feit dat zijn familieleden bepaalde functies bekleden of hebben bekleed niet volstaat om te besluiten dat hij hierdoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, omdat (ix) het louter behoren tot een bepaalde groep geen bewijs is van zijn nood aan bescherming, omdat (x) niet kan worden ingezien hoe hij een risico op vervolging zou lopen omwille van de muzikaliteit van zijn twee ooms, omdat (xi) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (xii) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst is de Raad niet van oordeel dat in de bestreden beslissing te veel de nadruk wordt gelegd op verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming. Ook de Raad is immers van mening dat de (dubbele) betrachting van verzoeker om de Belgische asielinstanties te misleiden zijn algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt, temeer nu verzoeker hiervoor geen afdoende verklaring kan aanreiken. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekers verklaring dat hij loog omdat hij vreesde voor de veiligheid van zijn familie (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 3) niet afdoende is aangezien van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Dat verzoeker zich heeft verontschuldigd voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen vormt geen enkele garantie dat zijn huidige verklaringen wel oprecht zijn. Bovendien is de weigering om verzoeker te erkennen als vluchteling geenszins louter gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker eerder leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, doch worden ook zijn huidige verklaringen onder de loep genomen, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij geen tweede kans heeft gekregen en tevens niet dienstig verwijst naar de arresten "*F.N. t. Zweden en M.A. t. Zwitserland*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit hij afleidt dat de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas ernstig dient te onderzoeken.

Wat betreft verzoekers verklaring bij zijn huidig verzoek dat zijn familie problemen kende omwille van het bedrijf LSG, dat in handen was van zijn familie, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat reeds in de beslissingen die door de commissaris-generaal en de Raad werden genomen naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaring dat familieleden van hem eigenaar waren van LSG, aangezien hij niet op de hoogte was van essentiële zaken over het bedrijf en hij foutieve informatie gaf over LSG. Tijdens zijn tweede verzoek gaf verzoeker toe dat hij hierover gelogen had en verklaarde hij dat zijn broers in werkelijkheid niet de eigenaars waren van LSG, maar dat hij als poetshulp in dit bedrijf actief was (adm. doss., stuk 18, gehoorverslag 10 juni 2014, p. 3). Zowel de Raad als de commissaris-generaal hechtten ook aan deze tewerkstelling geen geloof. Met zijn huidig verzoek wijzigt verzoeker nogmaals zijn verklaringen en stelt hij opnieuw dat zijn broers wél eigenaar waren van de veiligheidsfirma LSG. De Raad wijst er evenwel op dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Te dezen legde verzoeker bij zijn huidige verzoek licenties van LSG, een dreigbrief, een kopie van een paspoort van een werknemer van LSG en foto's van bewakingspersoneel voor (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten'). De kopie van een paspoort van een werknemer van LSG en de foto's van bewakingspersoneel bewijzen evenwel niet dat verzoekers familie iets te maken hebben met het bedrijf LSG. Wat betreft de neergelegde licenties van LSG, wordt er op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de

intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 17, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten") – informatie die verzoeker bevestigde door toe te geven dat hij bij zijn vorige verzoeken niet-authentieke documenten heeft neergelegd –, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de licenties die verzoeker ter staving van de tewerkstelling van zijn familie heeft bijgebracht. Hetzelfde kan worden gesteld over de dreigbrief die verzoeker opnieuw voorlegt. In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming uitte het CGVS reeds twijfels over de authenticiteit van deze dreigbrief omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werkelijk niets wist te vertellen over de inhoud ervan. Dat verzoeker dat nu wel kan, verandert hier niets aan. Dat verzoeker thans eveneens verklaart dat hij de inhoud van deze brief reeds kende bij zijn vertrek uit Afghanistan (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud, p. 16), acht de Raad ongeloofwaardig. Ook aan verzoekers verklaring dat deze dreigbrief tevens aan hem gericht werd (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud 10 april 2018, p. 16), kan, gelet op zijn eerdere verklaring op het CGVS in verband met zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat een kennis van hem in werkelijkheid zijn naam aan deze brief had toegevoegd (adm. doss., stuk 18, gehoorverslag 10 juni 2014, p. 6 en 7), geen enkel geloof worden gehecht. Het bedrieglijk karakter van dit document wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn derde en huidige verzoek absoluut niet wist te vertellen wanneer deze brief juist zou zijn afgeleverd (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud 10 april 2018, p. 15 en 16). De omstandigheid dat verzoeker tijdens zijn huidig verzoek zijn verklaringen nogmaals wijzigde en verklaarde dat zijn broers wel eigenaar waren van LSG, wijzigt dan ook niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van zijn banden of die van zijn familie met deze veiligheidsfirma.

Wat betreft verzoekers verklaring bij zijn huidig verzoek dat zijn vader verschillende functies heeft uitgeoefend bij het "National Directorate of Security" (NDS) en dat zijn vader daarvoor reeds vanaf 2003 bedreigingen ontving, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat het verbazingwekkend is dat zijn vader pas in 2015 zou besloten hebben om asiel aan te vragen en dat hij meer dan tien jaar lang bedreigd zou zijn geweest maar volgens verzoekers verklaringen nooit effectief werd aangevallen. Verzoekers verklaring hiervoor, met name dat ze een veiligheidsbedrijf hadden zodat ze instonden voor hun eigen veiligheid, doch dat zijn vader asiel moest aanvragen toen het bedrijf sloot en de politieke situatie complex werd, kan niet worden aangenomen. Hiervoor is immers reeds gebleken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn familie banden had met de veiligheidsfirma LSG. Bovendien valt het op dat verzoeker maar weinig op de hoogte was van deze beweerd bedreigingen. Zo had hij er geen idee van wie zijn vader zou hebben bedreigd en wist hij evenmin te zeggen hoe vaak dit zou zijn gebeurd (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud 10 april 2018, p. 15). Ook verzoekers kennis van het beweerd incident dat aan de basis van de bedreigingen aan het adres van zijn vader zou hebben gelegen, laat te wensen over. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"U verklaart dat hij vijf criminelen arresteerde en hierna bedreigingen begon te ontvangen. Bevreemdend genoeg weet u niet te zeggen over welke criminelen dit gaat, zelfs de naam van hun groepsleider die volgens u ontsnapt zou zijn uit de gevangenis kan u niet geven (CGVS 10.04.2018, p. 13). U verklaart dat uw vader de info over deze criminelen van iemand verkreeg, maar weet diens naam evenmin te benoemen (CGVS 10.04.2018, p. 19)."

Verzoeker betoogt in het enig middel dat zijn verklaringen hierover voldoende gedetailleerd en doorleefd zijn, doch hij laat na dit *in concreto* toe te lichten. De hierboven aangehaalde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht, en worden bijgevolg door de Raad overgenomen. Inzake het incident dat verzoeker bij zijn huidig verzoek aanhaalde waarbij twee mannen hem ooit gedwongen zouden hebben meegenomen om hen naar zijn vader te leiden (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud 10 april 2018, p. 12) wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker het niet alleen naliet dit tijdens zijn eerdere verzoeken aan te halen, maar dat hij dit ook bij de DVZ onvermeld liet. Verzoekers verklaring hiervoor, met name dat ze er niet naar vroegen en dat hij het kort moest houden (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud 10 april 2018, p. 13), kan niet worden aanvaard. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview,

daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

Gelet op het voorgaande hecht ook de Raad geen geloof aan de bedreigingen die verzoeker of zijn familie zou hebben ontvangen.

Wat betreft de werkzaamheden van verzoekers vader en zijn ooms, wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Verder verklaart u dat u door de werkzaamheden van uw vader en uw ooms een risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Het loutere feit dat uw familieleden bepaalde functies bekleeden of hebben bekleed, volstaat niet om te besluiten dat u hierdoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De vaststelling dat de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig werden geacht, lijkt bovendien te bevestigen dat u geen risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van hun werkzaamheden. Bovendien verklaart u dat uw vader sinds enkele jaren zonder lijfwachten rondloopt, wat er te meer op wijst dat ook hij geen nood aan bescherming heeft (CGVS 10.04.2018, p.8 & 9).

Verder haalt u tijdens uw huidige verzoek aan dat uw oom zonder werk zit omdat Tadzjiek in de huidige regering aan de kant worden geschoven en dat politieke partijen veel macht hebben (CGVS 10.04.2018, p.13). U verwijst hiermee louter naar uw etniciteit zonder uw eigen nood aan bescherming aan te tonen. Het louter behoren tot een bepaalde groep is geen bewijs van uw nood aan bescherming. Daarenboven bent u zelf geen politicus, waardoor het CGVS niet inziet waarom dit voor u een risico op vervolging zou meebrengen. Het feit dat u verklaart dat uw vader nog steeds voor de Afghaanse overheid werkt, bevestigt dat u sterk overdrijft wat betreft deze discriminatie jegens Tadzjiek.

Wat betreft uw twee ooms die kunnen worden beschouwd als bekende zangers, wijst het CGVS er op dat niet kan worden ingezien hoe u, het neefje van deze personen, een risico op vervolging zou lopen omwille van hun muzikaliteit. Uw advocaat geeft in zijn schrijven d.d. 21 januari 2016 aan dat muziek in Afghanistan een gevoelig onderwerp is en dat Afghaanse artiesten risico kunnen lopen in Afghanistan. Het CGVS merkt op dat u zelf geen zanger bent en dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat de artistieke carrière van uw ooms ooit problemen voor u heeft veroorzaakt. Bovendien maakt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf op geen enkel moment gewag van enige vrees omwille van de activiteiten van uw ooms. Het CGVS merkt op dat u uw diverse vluchtaanleidingen en asielmotieven op geen enkele manier geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.”

Door er op te wijzen dat het profiel van zijn familie een belangrijk materieel feit is en zijn verklaringen aangaande de functies van zijn vader en zijn oom en zijn voorgehouden vervolgingsfeiten te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS overigens wel degelijk dat hij verklaarde dat zijn vader al enkele jaren zonder lijfwachten rondloopt. Zo beantwoordde verzoeker de vraag of zijn vader lijfwachten heeft met “Vroeger, nu niet meer” (adm. doss., stuk 7, notities persoonlijk onderhoud 10 april 2018, p. 8). Door in het verzoekschrift een passage aan te halen die betrekking had op zijn oom slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. Ook door te betogen dat uit objectieve informatie zou blijken dat de houding van de huidige president van Afghanistan ten aanzien van andere etnische groeperingen in de regering toch vreemd te noemen is en dat zijn oom wel degelijk door de president buitenspel werd gezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker is immers geen regeringslid en geeft ook geen blijk een dergelijke ambitie als Tadzjiek te koesteren.

Wat betreft verzoekers verklaringen bij zijn huidig verzoek over zijn verwestering, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Ook uw verklaring als zou uw mentaliteit in België zodanig zijn gewijzigd dat u niet meer terug zou kunnen keren naar Afghanistan, kan geenszins overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds tijdens uw tweede en vorige verzoek om internationale bescherming opmerkte dat uw beweerde verwestering geen element is dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming groter maakt. Ook de RvV was deze mening toegedaan. U herhaalt dat u voorstander bent van de gelijkheid van man en vrouw en de vrijheid van religie (CGVS 10.04.2018, p.19). U respecteert ook homoseksuelen, zo zegt u nog (CGVS 10.04.2018, p.20). Opnieuw merkt het CGVS op dat uit deze ‘ideeën’ geenszins blijkt dat u een bepaald politiek profiel heeft of sociaal activisme leidt dat een nood aan internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen. Het CGVS ziet überhaupt niet in waarom iemand die de meerderheid van zijn leven in Afghanistan woonde en nog geen zeven jaar geleden zijn land van herkomst heeft verlaten, niet meer zou kunnen aarden in het land waar men is opgegroeid. Net zoals u

eerder gelogen heeft over uw vermeende bekering tot het christendom, is het niet aannemelijk dat u in Afghanistan dient te vrezen omwille van een zogezegde mentaliteitswijziging.”

Verzoeker wijst op het evolutief karakter van de menselijke gedraging en aanpassing, doch met dit louter theoretisch betoog, zonder *in concreto* de evolutie van zijn karakter en aanpassing in vergelijking tot de periode van zijn tweede verzoek om internationale bescherming te duiden, weerlegt noch ontkracht hij de hierboven aangehaalde motieven. Daarbij komt dat verzoeker niet betwist dat hij eerder reeds had gelogen over zijn bekering tot het christendom. Aangaande verzoekers verwijzingen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen, benadrukt de Raad ten slotte dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich louter tot een algemene verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn veranderde kijk op de Afghaanse cultuur en tot het voorleggen van zijn rijbewijs, getuigenissen over zijn goede integratie in de maatschappij en bewijzen van taallessen die hij volgde, doch hiermee toont hij niet aan dat zijn verblijf in België sinds december 2011 van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn die zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 16, map met ‘documenten’) kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Wat betreft de licenties van LSG, de dreigbrief, de kopie van een paspoort van een werknemer van LSG, de foto’s van bewakingspersoneel, verzoekers rijbewijs, de certificaten van de taallessen die verzoeker volgt en de getuigenissen, kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd gesteld. De kopieën van de taskara 's van zijn vader en zijn broer bevestigen enkel de identiteit van deze personen, die *in casu* niet ter discussie staat. De badge van het werk van verzoekers vader en de brief van verzoeker waarin hij de werkzaamheden van zijn vader overloopt en de juiste benamingen van diens functies meedeelt, zeggen louter iets over het werk dat verzoekers vader deed, doch ook dit wordt *in casu* niet in vraag gesteld. Ook de brief van de Duitse ambassade doet geen ander licht schijnen op bovenstaande analyse. De loutere omstandigheid dat verzoekers vader om internationale bescherming heeft verzocht, zegt immers niets over zijn beweerde problemen, laat staan over deze van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker nagelaten om de inhoud van het verzoek van zijn vader voor te leggen. De kopieën van de Belgische identiteitskaarten van enkele familieleden van verzoeker waaruit blijkt dat deze een statuut hebben verworven, doen evenmin afbreuk aan het voorgaande. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel en op zijn eigen merites worden beoordeeld, zo ook dat van verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid

en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de werkzaamheden van uw familieleden, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat enkele van uw familieleden hoge functies bekleden of enige beroemdheid genieten in de culturele sector, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 20 september 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betoog van verzoeker is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De door verzoeker geciteerde informatie is immers (deels) dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde veiligheidsanalyse van Kabul is gesteund. Uit deze informatie blijkt inderdaad een stijging van het geweld in Afghanistan, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, bestaan er nog steeds regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en kan er in de hoofdstad Kabul, niettegenstaande er zich met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN